

समाजजीवन...

‘माणूस बिघडला’ ह्याचा थोडक्यात अर्थ ‘तो मी म्हणतो तसं वागत नाही’ हाच आहे. दूरदर्शने तर समाजाच्या चिंध्या केल्या आहेत. वासनांना आवाहन करण्यापलीकडे चित्रपट काय करीत आहेत ? कॉलेजमध्ये रॅगिंग का चालतं ? अशा सडलेल्या वातावरणातल्या मुलांचं बालपण आणि तरुणांच्या समस्या फार वेगळ्या आहेत. अजून परीक्षेचे पेपर फुटतात. क्रमिक पुस्तकं वेळेवर मिळत नाहीत. कोवळ्या वयातल्या मुलांच्या पाठीवरच्या क्रमिक अभ्यासक्रमांच्या जोणी पाहिल्या, तर त्यांच्या तारुण्यात त्यांना हमखास ‘स्पॉण्डिलायटिस’ व्हायला हवा. ते सो कॉल्ड ज्ञान पाठीचा कणा मोडतं. काय बिशाद ते मेदूपर्यंत जाईल. डिग्री मिळवूनही तरुणांना आत्मविश्वास येत नाही ह्याचा अर्थच हा की, ज्ञानवृक्षांची पेरणी होत नाही, झालेली नाही. सगळी बांडगुळं आहेत. जीवनावश्यक वस्तू परवडण्यापल्याड आहेत. सचिवालयसमोर धान्याचे दर किती ? हा फक्त फलक आहे. वाण्याच्या दुकानात फक्त वाण्याचीच डाळ शिजते. सचिवाल्यात कुणाची शिजते, माहीत नाही. घरोघरी पतिपत्नी नोकरीसाठी ‘लोकल गाडी’ पकडण्यासाठी जेवढा जीव टाकतात, तेवढा पोटच्या मुलांसाठीही टाकू शकत नाहीत. आई-बाप व्हायला वेळ लागत नाही आणि झोपडपट्टीत तर वेळ घालवतही नाहीत. पालक होणं अवघड. जन्माला जीव घालणं सोपं, त्या ‘जिवाचं’ जीवन घडवणं अशक्य.

लेखक : व. पु. काळे

संदर्भ : वपुझी

सुलेखन : माणिक पासलकर